

Sygn. akt II AKa 178/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 czerwca 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Ewa Gregajtys

Sędziowie: SA – Ewa Jethon (spr.)

SO (del.) – Sławomir Machnio

Protokolant: – sekr. sąd. Adriana Hyjek

przy udziale Prokuratora Szymona Liszewskiego

oskarżycielki posiłkowej E. S. (1)

po rozpoznaniu w dniu 2 czerwca 2021 r.

sprawy:

J. B. (1) z domu S. urodz. (...) w K., córki M. i K. z d. G.

oskarżonej z art. 284§1 k.k. w zw. z art.294§1 k.k. w zw. z art.12 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej i prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 20 lutego 2020 r. sygn. akt XVIII K 52/19

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonej J. B. (2) w ten sposób, że:

- ustala, że przywłaszczone środki pieniężne stanowiły łącznie kwotę 149 034, 31 zł (sto czterdzieści dziewięć tysięcy trzydzieści cztery i 31/100) oraz eliminuje znamię czynu w postaci znacznej wartości szkody i w miejsce kwot z poszczególnych rachunków ustala:

- zamiast kwoty 133 957, 21 zł przyjmuje 66 978, 60zł;

- zamiast koty 21 033, 38 zł przyjmuje 10 516, 69 zł.;

- zamiast kwoty 20 136, 90 USD przyjmuje 10 068, 45 USD – stanowiące równowartość 39 852, 88 zł;

- zamiast kwoty 14 476, 49 euro przyjmuje 7 238, 25 euro - stanowiące równowartość 31 686, 14 zł,

i przyjmując, że czyn stanowi występki określony w art.284§1 k.k. w zw. z art.12 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 14 listopada 2018r. w zw. z art. 4§1 k.k. i za to na podstawie art. 284§1 k.k. wymierza oskarżonej karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności a na podstawie art.33§1,2 i 3 k.k. wymierza karę 50 stawek grzywny określając wartość stawki dziennej na 20 (dwadzieścia) zł;

- na podstawie art.69§1i2 k.k., art.70§1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 2 (dwóch) lat próby i na podstawie art.72§1 pkt 1 k.k. zobowiązuje oskarżoną do informowania sądu o przebiegu okresu próby - co 6 miesięcy;

- orzeczoną na podstawie art. 46§1 k.k. z tytułu naprawienia szkody kwotę określa na 149 034, 31 zł (sto czterdzieści dziewięć tysięcy trzydzieści cztery i 31/100);

II. w pozostałej części utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy;

III. zwalnia oskarżoną od ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego przed Sądem Apelacyjnym, wydatkami w tym zakresie obciążając Skarb Państwa .

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 178/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1 ***Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji***

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 20 lutego 2020 r. w sprawie XVIII K 52/19.

1.2 ***Podmiot wnoszący apelację***

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	

<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.

<u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u>		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu.

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	Apelacja obrońcy	# zasadny # <u>częściowo zasadne</u>

<p>1. samoistny błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na przyjęciu, że „K. O. (1), chcąc umożliwić J. B. (2) korzystanie ze środków zgromadzonych na jego rachunkach bankowych, uczynił ją współposiadaczką tychże rachunków”, podczas gdy wola K. O. (1) jedynie „umożliwienia korzystania z rachunków” nie wynika z żadnego środka dowodowego, a ponadto ustalenie to sprzeczne jest z depozycjami świadków i wyjaśnieniami oskarżonej;</p>	<p># niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>2. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k., poprzez uznanie za wiarygodne zeznań E. S. (1) „w szczególności w tym zakresie, w jakim dotyczą wiedzy świadka odnoszącej się do decyzji majątkowych jej ojca” i jednocześnie uznanie zapisu rozmowy pomiędzy E. S. (1) i oskarżoną za „dowód niemający istotnego znaczenia”, podczas gdy z zapisu tej rozmowy wynika, że E. S. (1) wiedziała, że jej ojciec zamierza darować oskarżonej pieniądze znajdujące się na prowadzonych przez niego rachunkach bankowych („ojciec może chcieć dać te środki”) (k.251 akt), co wskazuje na istnienie woli dokonania darowizny przez K. O. (1), wiadomej pokrzywdzonej;</p>	
<p>3. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k., poprzez uznanie, że zeznania K. S. (wnuczki K. O. (1)) „nie dostarczyły żadnych istotnych informacji” (a w konsekwencji nie stały się podstawą ustaleń faktycznych), podczas gdy świadek zeznała: „(dziadek) miał precyzyjną wiedzę na temat swojego stanu zdrowia i planował skrupulatnie co ma się wydarzyć - podział majątku po sobie i pogrzeb (...) Chciał mieć kontrolę, co wydarzy</p>	

się z majątkiem. (...) Lubił mieć kontrolę. Nie mówił o pieniądzach, bardziej to było, że ma się nie zmarnować”. Oznacza to, że świadek dostarczyła istotnych informacji o stanie świadomości K. O. (1) i jego skrupulatności w podejmowaniu decyzji majątkowych, jednakże informacje te nie zostały wzięte pod uwagę przez Sąd meriti;

4. samoistny błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że E. S. (1) odziedziczyła środki zgromadzone na rachunkach bankowych (a przez to stała się ich właścicielką), podczas gdy Sąd I instancji nie dysponował finalnym testamentem zawierającym rozporządzenia konkretnymi składnikami majątku albo spisem inwentarza, jak również nie przeprowadził czynności zmierzających do ustalenia stanu majątku K. O. (1) w chwili jego śmierci, ergo wniosek, że w skład spadku po K. O. (1) wchodziły środki pieniężne zgromadzone na rachunkach nie wynika ani z żadnego dowodu, ani z przeprowadzonego postępowania;

5. samoistny błąd w ustaleniach faktycznych, poprzez stwierdzenie, że „treść testamentu K. O. z kwietnia 2016 rok, tj. brak wskazania w nim, składnika majątku w postaci pieniędzy na rachunkach nie dowodzi, że pieniądze te zostały darowane oskarżonej (...) zawarcie w tymże testamencie polecenia odnoszącego się do dwóch składników majątkowych tj. samochodu i mieszkania, niewyczerpującego przecież całości spadku (...)” podczas gdy z treści tego testamentu wynika, że dokonano w nim rozporządzenia nie dwoma, a czterema składnikami majątku

(w tym m.in. wolnostojącym garażem). Równocześnie nie dokonano żadnych ustaleń co do składu majątku K. O. (1), stąd nieuprawnione jest twierdzenie, jakoby składniki wskazane w testamencie z kwietnia 2016 nie wyczerpywały całości tego majątku;

6. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k., poprzez przyjęcie, że wyjaśnienie oskarżonej w toku postępowania przygotowawczego, że „w dalszym ciągu pozostaje do rozliczenia zachowek i podział majątku wspólnego” oznacza, że oskarżona nie czuje się właścicielką darowanych jej środków (uznając je za zachowek), podczas gdy w toku postępowania ujawniono, że K. O. (1) darowały na rzecz córki znaczne sumy pieniężne (pozwalające m.in. na zakup mieszkania), co oznacza, że darowizny te należy doliczyć do masy spadkowej. Nawet przy uwzględnieniu darowizny na rzecz J. B. (2), oskarżona wciąż uprawniona była do otrzymania zachowku i taki też był sens jej zeznań;

7. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k., poprzez przyjęcie, że oskarżona nie wykazała istnienia umowy darowizny środków pieniężnych (oraz oczekiwania, że oskarżona może zrobić to jedynie za pomocą dokumentu), „mimo że inna darowizna - darowizna samochodu - dokonana została w formie pisemnej”, podczas gdy w toku postępowania ustalono, że K. O. (1) dokonał co najmniej czterech innych darowizn pieniężnych (dwie na rzecz córki, jedną na rzecz pomocy domowej, jedną na rzecz J. B. (2)) i żadna z tych darowizn nie była zawarta w formie pisemnej ani żadnej formie szczególnej oraz pominięcia notoryjnej wiedzy,

że do korzystania z samochodu wymagana jest jego rejestracja, która nie może odbyć się bez dokumentu stwierdzającego nabycie (w przeciwieństwie do korzystania ze środków pieniężnych);

8. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 410 k.p.k., poprzez pominięcie okoliczności wskazanej w zeznaniach E. S. (1), że K. O. (1) kilka lat wcześniej, chcąc umożliwić E. S. (1) pobór środków z jego rachunków, wydał jej drugą kartę do rachunku bankowego jednocześnie nie czyniąc jej współwłaścicielką rachunku - a tym samym, że K. O. (1) widział różnicę pomiędzy ustanowieniem współwłasności rachunku a upoważnieniem kogoś jedynie do poboru środków. W tym świetle fakt uczynienia oskarżonej współwłaścicielką rachunków bankowych wskazuje na zamiar K. O. (1) dokonania darowizny na rzecz J. B. (2);

9. samoistny błąd w ustaleniach faktycznych polegający na ustaleniu, że J. B. (2) nie czuła się właścicielką środków znajdujących się na spornych rachunkach, gdyż nie zgłosiła ich darowizny do właściwego Urzędu Skarbowego, podczas gdy zgłosiła nabycie darowizny późniejszej (również otrzymanej od K. O. (1)), przy jednoczesnym pominięciu, że darowizna środków zgromadzonych na przedmiotowych rachunkach miała miejsce przed zawarciem związku małżeńskiego przez oskarżoną i K. O. (1) (podczas gdy darowizna zgłoszona do US już po zaślubinach), co rodzi odmienne skutki w sferze obciążeń podatkowych obdarowanego a tym samym może wpływać na fakt

zgłoszenia darowizny właściwemu urzędowi;

10. samoistny błąd w ustaleniach faktycznych polegający na stwierdzeniu, że będący w pełni władz umysłowych, skrupulatnie planujący losy swojego majątku po śmierci K. O. (1), widząc różnicę pomiędzy upoważnieniem do korzystania z rachunku a uczynieniem współwłaścicielem rachunku, chcąc zabezpieczyć finansowo oskarżoną, nie miał zamiaru darować J. B. (2) środków pieniężnych, podczas gdy w świetle zgromadzonego materiału dowodowego taki był właśnie cel działań K. O. (1);

11. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 890 § 1 k.c. poprzez jego niezastosowanie i stwierdzenie, że „zgodnie z przepisami prawa bankowego dopuszczenie do współposiadania rachunku bankowego nie oznacza darowania a zatem współwłasności zgromadzonych na nim pieniędzy”, podczas gdy to nie przepisy prawa bankowego, a kodeksu cywilnego, właściwe są do wykładni oświadczeń woli i regulują kwestię skuteczności „darowizny rękodajnej” w odniesieniu do wiarytelności;

12. naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 5 § 2 k.p.k., poprzez stwierdzenie, że „opis wizyty w banku jest niejednoznaczny i wywołujący wątpliwości co do konsekwencji przedstawionych tam zdarzeń” i jednocześnie niepoczytanie tych wątpliwości na korzyść oskarżonej;

13. naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 5 § 2 k.p.k., poprzez stwierdzenie, że „oskarżona nigdy formalnie nie powołała się

na nabycie pieniędzy w drodze darowizny wobec pokrzywdzonej", podczas gdy pokrzywdzona również formalnie dopiero w toku procesu karnego wezwała oskarżoną do zwrotu środków, a tym samym nigdy nie istniała konieczność „formalnego” powoływania się na fakt darowizny, i jednocześnie poczytanie tej okoliczności jako obciążającej oskarżoną;

14. naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k., poprzez stwierdzenie, że wyrażenie oskarżonej wobec pokrzywdzonej o treści „K. O. życzył sobie, żebym miała jego zasoby na kontach” (podczas rozmowy odbytej miesiąc po ustanowieniu współwłasności rachunków) nie stanowiło przejawu przeświadczenia oskarżonej o byciu właścicielką tychże środków, podczas gdy nie przedstawiono żadnego dowodu ani rozumowania dowodzącego, z jakiego to innego powodu oskarżona miałaby w taki sposób rozmawiać z pokrzywdzoną;

15. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k., poprzez orzeczenie, że K. O. (1) chciał jedynie upoważnić J. B. (2) do poboru środków celem umożliwienia jej pomocy w zakupie leków itp., podczas gdy K. O. (1) uczynił J. B. (2) współwłaścicielką także kont walutowych. W toku postępowania nie wykazano jakiegokolwiek potrzeby pokrywania wydatków K. O. (1) w walucie obcej, toteż nielogiczne jest, że miałby jedynie „upoważnić” oskarżoną do wydatków na jego potrzeby w walucie, w której swoich potrzeb nigdy nie pokrywał.

Apelacja prokuratora

- obraza przepisów prawa materialnego, a to art. 72 § 1

	<p>k.k. poprzez jego niezastosowanie i nieorzeczenie co najmniej jednego z wymienionych w tym przepisie środków probacyjnych w sytuacji skazania J. B. (2) na karę pozbawienia wolności i jednoczesnym warunkowym zawieszeniem jej wykonania, podczas gdy takie rozstrzygnięcie w przypadku zaniechania orzeczenia środka karnego jest obligatoryjne.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Na częściową akceptację zasługują zarzuty apelacji obrońcy oskarżonej, skutkujące zmianą zakresu odpowiedzialności oskarżonej.</p> <p>(Zarzut 1.)</p> <p>Jakkolwiek prawidłowo ustalił Sąd I instancji, że K. O. (1) w dniu 1 kwietnia 2016 r. uczynił J. B. (2) współposiadaczką rachunków bankowych w Banku (...) SA, na których w dacie tej zdeponowano 302 634,85 zł, w celu umożliwienia korzystania ze środków zgromadzonych na koncie, to pominął istnienie innych form prawnych umożliwiających taką możliwość. Trafnie wskazał obrońca, że możliwość korzystania ze środków na koncie daje przecież zwykle upoważnienie do konta, z czego K. O. (1) nie skorzystał. Podobnie nie skorzystał z możliwości wydania drugiej karty do rachunku bankowego dla J. B. (2), tak jak kilka lat wcześniej postąpił wobec córki E. S. (1). (Zarzut 8). Wymienione instytucje tracą ważność z chwilą śmierci posiadacza konta. Tymczasem oskarżona, w wyniku podjętych przez K. O. (1) czynności, stała się w wyniku zawartej umowy współposiadaczką</p>		

konta. Umowa rachunku bankowego może określać udziały przypadające poszczególnym współposiadaczom w rachunku wspólnym; a więc udziały w kwotach ewidencjonowanych na rachunku oraz udziały w ewentualnych zobowiązaniach współposiadaczy wynikających z umowy rachunku. Określenie tych udziałów jest np. istotne m.in. w razie egzekucji skierowanej przeciw jednemu ze współposiadaczy rachunku. Jeżeli umowa nie określa udziału w rachunku wspólnym albo gdy dłużnik nie przedłoży umowy, domniemywa się, że udziały są równe. Domniemanie równości udziałów w rachunku wspólnym w wypadku braku stosownych postanowień w umowie rachunku wspólnego lub braku tekstu tej umowy (art. 891¹ k.p.c.) jest przez orzecznictwo rozciągane także na relacje między współposiadaczami poza sytuacją zajęcia wierzytelności z umowy rachunku bankowego. Pogląd ten uzasadniono m.in. treścią przepisu art. 379 § 1 zdanie drugie k.c., z którego wynika, że podział zobowiązania banku z umowy rachunku bankowego następuje na równe części, jeśli nie ma przyczyny, dla której podział ten miałby wypaść inaczej, oraz domniemanie, że udziały współwłaścicieli w rzeczy wspólnej są równe (art. 197 k.c.).

Oznacza to, że oskarżona nie mogła zakładać, jak wywodzi obrońca, że stała się w całości właścicielką środków na rachunku bankowym, w wyniku zawartej umowy.

Powyższe domniemanie równości udziałów powoduje jednak, że mogła, zgodnie z przedstawionym domniemanie zakładać – domniemywać możliwość rozporządzenia swoim udziałem.

Udział drugiego posiadacza, zmarłego K. O. (1) przeszedł na jego następców prawnych, w tym przypadku spadkobiercę testamentowego - jego córkę, zaś o fakcie powołania w drodze testamentu jedynie córki J. B. (2) jego żona – wiedziała jeszcze za jego życia.

(Zarzut 11). Natomiast argumentacja prezentowana w zarzucie 11, odnoszona do art.890§1 k.c. nie może być skuteczna, z tego powodu, że J. B. (2) nie była posiadaczem rachunku, lecz współposiadaczem. Trudno więc przyjąć dokonanie darowizny rękodajnej, kiedy w dalszym ciągu drugim współposiadaczem rachunku pozostawał K. O. (1) a z jego śmiercią jego następcą prawnym. Fakt ten świadczy zarówno o braku takiej intencji ze strony K. O. (1), jak i nieuprawnieniu do przyjęcia przez oskarżoną założenia, że stała się posiadaczką a tym bardziej właścicielką całości środków na kontach. Utwierdza o tym choćby fakt przeniesienia po śmierci męża wszystkich środków na swoje konto, czyli takie którego była jedynym posiadaczem. Gdyby zakładała, że stała się jedynym posiadaczem konta, którego do śmierci męża była współposiadaczką, nie miałaby przecież powodów, aby środki te przenosić.

(Zarzut 10). Z tych względów nie jest także trafny zarzut 10. Jakkolwiek K. O. (1) podjął działania na rzecz zabezpieczenia J. B. (2) i to zanim jeszcze zawarł z nią związek małżeński, przekazując jej w formie darowizny 99 000 zł i samochód, to nie sposób uznać, że czyniąc z niej współposiadacza konta bankowego dokonał na jej rzecz darowizny

wszystkich zdeponowanych na nim środków.

(Zarzut 15). Nietrafnie zarzuca Sądowi skarżąca ustalenie, że czyniąc współposiadaczem kont J. B. (2) K. O. (1) chciał jedynie upoważnić ją do poboru środków. Takiego ustalenia Sąd nie dokonał, wskazał jedynie, że powodem takiego rozporządzenia przez K. O. (1) było umożliwienie jej korzystania ze zgromadzonych środków. Sformułowanie to oczywiście nie może zastąpić treści umowy i charakteru współposiadania rachunków bankowych. Zakres tych uprawnień określa art.51 a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe.

(Zarzut 2 i 14). Podobnie należy odnieść się do zarzutu 2 i 14. Wywodzone z nagrania rozmowy pomiędzy córką i żoną K. O. (1) nie sposób jednoznacznie wywodzić przekonanie oskarżonej odnoszącego się do świadomości w zakresie powstałego stosunku prawnego. Niewątpliwie natomiast oskarżona przekazała córce swojego męża, przekonanie o stosunku do niej i to, że jego wolą było zabezpieczenie jej, skoro już wcześniej dokonał na jej rzecz darowizny. Nie sposób jednak, jak postuluje obrońca, z rozmowy dwóch osób, zainteresowanych przejęciem środków z kont, wywodzić kwestie stosunku prawnego. Także zresztą fakt, że obie strony prowadziły rozmowę z określoną intencją, powoduje, że Sąd Okręgowy słusznie nie nadał jej postulowanego przez obrońcę znaczenia. Dodać trzeba, że jak zauważa skarżąca, rozmowa przeprowadzona została miesiąc po ustanowieniu wspólności rachunków, czyli kiedy istniał

jedynie testament uwzględniający oskarżoną jako spadkobiercę.

(Zarzut 7 i 13) Także forma przekazanego uprawnienia do posiadanego rachunku była adekwatna do tej czynności. Forma dokonanych i zarejestrowanych w Urzędzie Skarbowym darowizn dokonanych na rzecz oskarżonej wskazuje, że oskarżona знаła zasady i prawne implikacje dokonanych darowizn.

(Zarzut 9, 12) Istotnie oskarżona nie zgłosiła jako darowizny, ustanowienia jej współposiadaczką przedmiotowych rachunków bankowych. Fakt ten wskazał Sąd I instancji, jako przeczący przekonaniu oskarżonej, że ją otrzymała. Odmienność sytuacji ustanowienia współposiadaczem rachunku bankowego od istoty przekazanych skutecznie darowizn, wynika stąd, że K. O. (1) w dalszym ciągu pozostawał współposiadaczem konta.

Jakkolwiek więc oskarżona mogła zakładać uprawnienie co do możliwości rozporządzenia częścią środków po śmierci drugiego współposiadacza, ale tylko w granicach swojego udziału. Oznacza to, że w pozostałym zakresie nie miała prawa czynić takiego założenia, skoro ponad wszelką wątpliwość wiedziała, że nie jest następcą prawnym K. O. (1).

(Zarzut 3) Podobnie właściwie Sąd I instancji ocenił wartość dowodu z zeznań wnuczki K. O. (1) i córki oskarżycielki posiłkowej, wskazując, że nie zawierały żadnych istotnych informacji. Nie zmienia tego przytoczona w apelacji ich treść.

(Zarzut 5). Nie ma istotnego znaczenia także treść testamentu

sporządzonego w kwietniu 2016 r. skoro, jak ustalono, został on później zmieniony, o czym oskarżona wiedziała. Zważyć należy, że wymieniono w nim istotnie jedynie nieruchomości, które miały zostać uwzględnione przy dziale spadku, jako życzenie spadkodawcy. Mogło to oznaczać, że środki na rachunku będą podlegały podziałowi, zgodnie z treścią testamentu, co nie oznaczało oczywiście równego podziału. Ta kwestia jednak, jak wskazano upadła z chwilą zmiany testamentu.

(Zarzut 6) Odnosząc się do uprawnienia wynikającego z roszczenia o zachówek, to trafnie ocenił Sąd Okręgowy jego znaczenie dla faktu przeniesienia środków ze wspólnego konta. Trafnie ocenił działanie mające prowadzić do zaspokojenia o wypłatę lub uzupełnienie zachowku, jako alternatywne. Słusznie też wskazał, że w okresie 3 lat takie powództwo nie zostało złożone. Nie ma też dla oceny czynu skuteczność powództwa, złożonego zresztą już po wydaniu wyroku przez Sąd I instancji.

(Zarzut 13). Biorąc po uwagę, że oskarżona uprawnienie swoje do pobrania całości środków z konta wywodziła z faktu ustanowienia jej współposiadaczem rachunków, których wcześniej był K. O. (1), to brak jest podstaw, aby jakiegokolwiek wątpliwości mogła powziąć w zakresie jego udziału, gdy nie była jego następcą prawnym a przez okres ponad 3 lat nie wystąpiła o zachówek.

(Zarzut 4) W świetle stwierdzenia na rzecz E. S. (1) uprawnień do dziedziczenia Aktem notarialnym z dnia 26 września 2016 r. na podstawie

testamentu z dnia 9 czerwca 2016 r. nie ulega wątpliwości, że została ona powołana do spadku w całości. Natomiast niniejsze postępowanie i zapadłe w jego następstwie rozstrzygnięcie nie może zastępować ustaleń w zakresie działu spadku po B. O., który K. O. (1) i E. S. (1) nabyli po połowie. Zatem na wstępie opisane domniemanie i jego implikacje w zakresie odpowiedzialności karnej oskarżonej, nie mają znaczenia dla dokonania ustaleń składników majątkowych pochodzących z dziedziczenia.

Przekonania i wątpliwości uwzględnione na korzyść oskarżonej odnośnie przysługujących jej uprawnień w rozporządzaniu jej udziałem odnośnie rachunku nie przesądzają w żadnej mierze dokonania w tym zakresie ustaleń stosunków cywilnoprawnych następców prawnych właścicieli środków.

Zarzut apelacji prokuratora jest zasadny.

Dokonane rozstrzygnięcie Sądu I instancji nastąpiło z obrazą normy art. 72§1 k.k., który stanowi, że zawieszając wykonanie kary, sąd zobowiązuje skazanego do jednego z wymienionych w przepisie obowiązków probacyjnych, czego Sąd poniechał.

Wniosek

Apelacja obrońcy

- o zmianę wyroku i orzeczenie odmiennie co do istoty poprzez uniewinnienie J. B. (2).

Apelacja Prokuratora

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

zasadny

<p>- o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego J. B. (2) obowiązku probacyjnego wymienionego w art. 72 § 1 pkt 1 kk w postaci obowiązku informowania sądu o przebiegu okresu próby.</p>	<p># częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Częściowe uwzględnienie wniosków apelacyjnych obrońcy skutkowało zmianą określenia zakresu odpowiedzialności oskarżonej i zmianą opisu czynu.</p> <p>Wniosek apelacyjny apelacji prokuratora wynikający z trafności zarzutu skutkował postulowanym rozstrzygnięciem.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności.</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p><u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u></p>	
<p>1.3 <u>1</u></p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p><u>Utrzymano w mocy skazanie oskarżonej w zakresie ustalenia jej odpowiedzialności</u></p>	

<p><u>za przywłaszczenie środków, ale jedynie w połowie kwoty przypisanej zaskarżonym wyrokiem.</u></p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy.</p>	
<p>Sąd nie podzielił argumentów obrońcy oskarżonej wskazujących, że miała ona prawo rozporządzić po śmierci męża środkami na posiadanym rachunku w całości.</p>	
<p><u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u></p>	
<p>1.3.1 1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p><i>Zmieniono kwotę przywłaszczonych przez oskarżoną środków pieniężnych obniżając ją do połowy ustalając, że przywłaszczone środki pieniężne stanowiły łącznie kwotę 149 034, 31 zł przez co kwota przestała spełniać kryterium mienia znacznej wartości. To skutkowało koniecznością eliminacji z opisu czynu znamienia znacznej wartości szkody odpowiadającej kwalifikacji art.294§1 k.k., która także musiała zostać wyeliminowana.</i></p> <p><i>Natomiast w zakresie wartości kwot na poszczególnych kontach odpowiednio dokonano zmiany ustalonych kwot na ich połowę, co stanowiło:</i></p> <ul style="list-style-type: none"> - 66 978, 60 zł; - 10 516, 69 zł.; - 10 068, 45 USD – stanowiące równowartość 39 852, 88 zł; - 7 238, 25 euro - stanowiące równowartość 31 686, 14 zł, <p>W konsekwencji dokonanych zmian orzeczono karę w niższym wymiarze, niż Sąd Okręgowy. Przyjmując, że czyn stanowi występki określony w art.284§1 k.k. w zw. z art.12 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 14 listopada 2018r. w zw. z art. 4§1 k.k. wymierzono karę 3 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 50 stawek dziennych po 20 zł.</p>	

Wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres 2 lat próby.

Wobec treści art.72§1 pkt 1 k.k. obligującego do orzeczenia jednego z wymienionych w nim obowiązków, zobowiązano oskarżoną do informowania sądu o przebiegu okresu próby - co 6 miesięcy.

W wyniku dokonanych zmian, orzeczoną na podstawie art. 46§1 k.k. z tytułu naprawienia szkody kwotę określono na 149 034, 31 zł, czyli równą wartości ustalonej szkody.

Zwięźle o powodach zmiany.

Uznanie częściowej zasadności zarzutów apelacji obrońcy oskarżonej skutkowało uznaniem, że wobec wyżej ustalonego domniemania równości udziałów w rachunku wspólnym i w konsekwencji stwierdzeniem, że oskarżona nie mogła zakładać, że stała się w całości właścicielką środków na rachunku bankowym, lecz mogła domniemywać uprawnienia do ich połowy, uznano, że dopuściła się przywłaszczenia co do połowy środków zdeponowanych na rachunku bankowym.

Mogła, zgodnie z przedstawionym domniemaniem zakładać – domniemywać możliwość rozporządzenia swoim udziałem.

Zmieniono kwotę przywłaszczonych przez oskarżoną środków pieniężnych obniżając ją do połowy ustalając, że przywłaszczone środki pieniężne stanowiły łącznie kwotę 149 034, 31 zł przez co kwota przestała spełniać kryterium mienia znacznej wartości. To skutkowało koniecznością eliminacji z opisu czynu znamienia znacznej wartości szkody odpowiadającej kwalifikacji art.294§1 k.k., która także musiała zostać wyeliminowana.

Natomiast w zakresie wartości kwot na poszczególnych kontach odpowiednio dokonano zmiany ustalonych kwot na ich połowę, co stanowiło:

W konsekwencji dokonanych zmian orzeczono karę w niższym wymiarze, niż Sąd Okręgowy. Przyjmując, że czyn stanowi występki określony w art.284§1 k.k. w zw. z art.12 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia

14 listopada 2018 r., jako względniejszy w zakresie skutków zastosowania art.12 k.k., w zw. z art. 4§1 k.k.
- wymierzono karę 3 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 50 stawek dziennych po 20 zł.

W ocenie Sądu Apelacyjnego orzeczona kara we wskazanym wymiarze uwzględnia okoliczność, iż przywłaszczona kwota nie stanowi już mienia znacznej wartości, co powoduje, że obniżyły się granice ustawowego zagrożenia za przypisany czyn a kwota szkody zredukowana do połowy. Także okoliczności czynu, jak to, że oskarżona była wdową po współwłaścicielu konta i z mocy prawa przysługiwało jej uprawnienie w zakresie dochodzenia zachowku. Przede wszystkim jednak oskarżona jest osobą dotąd nigdy nie karaną, zatem jej warunki osobiste zarówno przemawiały na rzecz wymierzenia kary w granicach dolnego ustawowego zagrożenia, jak i na rzecz orzeczenia tej kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres 2 lat próby, uznając, że okres ten jest adekwatny do osiągnięcia celów kary zrealizowania nałożonych obowiązków.

Wobec treści art.72§1 pkt 1 k.k. obligującego do orzeczenia jednego z wymienionych w nim obowiązków, zobowiązano oskarżoną do informowania sądu o przebiegu okresu próby - co 6 miesięcy. W tym zakresie uwzględniono zarzut apelacji prokuratora.

W wyniku dokonanych zmian, orzeczoną na podstawie art. 46§1 k.k. z tytułu naprawienia szkody kwotę określono na 149 034, 31 zł, czyli równą wartości ustalonej szkody.

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</u>	
	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia.	

	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia.		
	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.		
4.	Konieczność warunkowego umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia i warunkowego umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej warunkowego umorzenia postępowania.		
5.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia.		
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku</u>		
Lp.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
6. Koszty Procesu		

Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
J. B. (2)	III	Oskarżoną zwolniono od ponoszenia kosztów sądowych z uwagi na sytuację ekonomiczną wynikającą z faktu, że jest osobą starszą i utrzymującą się jedynie z emerytury.

7. **PODPIS**

Ewa Gregajtys Ewa Jethon Sławomir Machnio

<u>1.3 Granice zaskarżenia</u>			
Wpisać kolejny numer załącznika 1			
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonej J. B. (2)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 20 lutego 2020 r. w sprawie XVIII K 52/19.		
<u>1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2</u> <u>Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3 Granice zaskarżenia		
Wpisać kolejny numer załącznika 2		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 20 lutego 2020 r. w sprawie XVIII K 52/19.	
1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	

<u>1.3.2</u> <u>Podniesione</u> <u>zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<i>1.4. Wnioski</i>		
#	uchylenie	# zmiana